

„Как изглежда моят ден без новите технологии”

„Carpe diem” са казали древните римляни и толкова векове по-късно ние се стремим към абсолютно същото. Но е настъпила една съществена промяна. Ние отдавна сме забравили метафоричното значение и сме започнали буквално да улавяме мига чрез фотоапаратите си, телефоните и таблетите. Отделяме часове в търсене на идеалния ефект и ъгъла, от който животът ни да изглежда възможно най-перфектен. Представяме най-добрите си светлини в социалните мрежи и не спираме да ги посещаваме в обедната си почивка или междучасието под извинението „аз искам да съм информиран”.

В 21 век всеки е свикнал да се оплаква от липсата на промяна. Е, аз реших да съм промяната, или поне една малка част от нея. Наложих си ограничение в рамките на 24 часа да не използвам никакви технологии под какъвто и да е контекст. И така, предизвикателството за мен започна.

Станах както всяка сутрин в 6:30 часа, но с разликата, че този път не алармата на телефона, а мама ме събуди. Ако трябва да бъда честна, беше много по-приятно от дразнещия звук на алармата.

Приготвих се за училище както обикновено с малката разлика, че тази сутрин не си проверих социалните мрежи по време на закуска. Стигнах до училището ми с автобуса, но тази сутрин не бях със слушалки в ушите. Наблюдавах и анализирах хората, с които ежедневно пътувах и се опитвах да си ги представя какви са били като деца. Дали са имали много играчки, дали колената им са били непрестанно ожулени, дали са обичали да им четат приказки за лека нощ. Неусетно бях стигнала до спирката ми пред училището. Първите ми часове минаха бързо. Споделих с приятелите ми моето малко предизвикателство към мен самата, а те се зарадваха и до края на учебния ден също не използваха телефоните си, за да не се чувствам изолирана. Не очаквах да откликнат с подобно разбиране и съпричастност, но честно казано, това още повече ни сближи, защото междучасията прекарвахме в разговори и шеги. Следобед след като се прибрах и си научих, предложих на мама да отида с нея да ѝ помогна с пазаруването – нещо, което до сега не правех, защото бях заета да си пиша с приятели. Пазаруването с мама се отрази добре и на нея и на мен. Разговаряхме за училище и за работата ѝ. Когато се прибрахме ѝ помогнах с вечерята, а когато седнахме да се храним, предложих на родителите ми да не пускаме телевизора, а просто да разговаряме.

От много години не бях прекарвала толкова пълноценен и щастлив ден. Осъзнах че технологиите ни осигуряват бърза и достъпна връзка с хората, но не ни осигуряват близост. Емотиконите не могат да заменят емоциите, телевизорът не може да замени разговора, от който се нуждаем след тежък и дълъг ден.

Заровили сме глави в телефоните си и не осъзнаваме колко много неща се случват, докато сме заети да търсим най-подходящия емотикон, отговарящ на чувствата ни. Представяме най-добрите си дни и моменти в интернет пространството и гледаме със завист профилите на хора, които също представят най-добрите си дни и моменти.

Ние не осъзнаваме, че в социалните мрежи никой не качва лошите си дни, страховете и несигурностите си. Виждаме това, което хората искат да видим от тях. Днес е съвкупност от моменти, добри моменти и лоши. Да се преструваме, че има само от едните, е грешка. Защото днес е удоволствието да си купиш шоколад след тренировка, разочарованието да изпуснеш сутрешния автобус, приятната изненада да откриеш Блева в джоба си и щастието да се прибереш в пълна къща.

Животът е нещо чудесно, стига да знаем как да му се насладим.

Технологиите са полезно средство за комуникация и обмен на информация от всички точки на света, но не трябва да забравяме кое е истинско и кое виртуално. Защото да си пишеш с приятели и да влизаш през 5 минути в Instagram и Facebook е нищо в сравнение с това да помогнеш с пазаруването на мама, да разкажеш за деня си на вечеря и да отделиш време на най-близките си хора.

Аз съм промяната! Можеш ли да бъдеш и ти?

Елица Калева на 17 г., гр. Пловдив